

телката, и тя ще те пустне въ трапезарията. Азъ ще обѣдвамъ у това момиче.

Пенинитѣ родители посрещнаха другарчето и много радостно.

То имъ разказа, че нѣма ни баща, ни майка. Живѣе съ братчето си и съ сестра си, която била на 16 години и се грижела за тѣхъ.

Обѣдваха и разговаряха презъ всичкото време. Пенчо се отпустина и забрави, че е на чуждо мѣсто. Когато си трѣгна, подариха му едни носени, но още здрави дрехи и обуца отъ Пениното братче, ученикъ отъ I класъ. Майката на Пенка му даде едно свое носено горно палто, да го занесе на сестра си. Той напустина кжщата много доволенъ и радостенъ...

Мина време. Единъ день Пенка стигна въ училище къмъ края на първия часъ.

— Защо закъснѣ толкова?—запита я учителката.

— Мама е болна. Лежи, става нѣколко дни, — продума Пенка просълзена. Всичко въ кжщи е разхвърлено. Тая сутринъ се мжчихъ азъ да понаредя—за това закъснѣхъ.

Учителката я успокои и ѝ каза да си седне...

Следъ обѣдъ нѣкой почука на вратата на Пенкини. Тя излѣзе да види, кой е.

Покачи се едно слабичко, но хубаво и спретнато облѣчено момиче.

— Искамъ да видя майка ти, — каза то.

А когато влѣзе при болната, продължи:

— Госпожо, моето братче чуло въ училище, че сте болна и ми каза. Азъ не ви познавамъ, но никога нѣма да забравя услугата, която направихте на мене и на братчето ми. Благодаря ви за подаренитѣ дрехи. Но азъ съмъ здрава и мога да работя. Ще ми позволите, докато сте болна, да идвамъ у васъ всѣки день отъ 1 до 3 часа следъ обѣдъ. Тогава съмъ свободна и мога да ви помагамъ.

Пенкината майка остана трогната отъ това бедно момиче. Тя му стисна ржката и каза:

— Идвай у дома като моя дъщеря!

Хр. Спасовски